

KAREN CURÉ

NAAR IJZLAND

Clavis
YOUNG ADULT

NAAR UZLAND

Andere boeken van Karen Curé bij Clavis

Het meisje dat in een doosje wilde kruipen
Koningskind
Dansen met een ooievaar

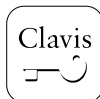

Karen Curé
Naar IJzland
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: migratie, milieu, andere cultuur, natuur
NUR 285
ISBN 978 90 448 4858 8
D/2023/4124/057
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.karencure.be

KAREN CURÉ

NAAR IJZLAND

HET VERHAAL VAN ZAZA

1

Terwijl ik loop, gaat het alarm af. Het geluid snijdt in mijn oren. Aan de horizon trekken wolken samen. In een paar seconden tijd wordt de lucht donkergrijs. Onze leraar blaast op het scheidsrechterfluitje. Hij blaast het bijna stuk. De leerlingen vormen een kring rond hem. Mijn borstkas doet pijn. Met mijn handen maak ik een kommetje voor mijn neus en mond, en ik probeer rustig te ademen. Het helpt.

Het alarm blijft afgaan. Dat wordt een storm met code oranje.

De leraar haalt een document uit zijn tas. Gehaast bestudeert hij het. Dan wijst hij naar het sportgebouw dat aan de overkant van de Watersportbaan ligt. Dat is de dichtstbijzijnde schuilplaats. Daar moeten we heen.

Enkelen protesteren. ‘Meneer, ik woon hier vlakbij.’

Ik weet dat het geen zin heeft. Regels zijn regels. ‘Allemaal naar de schuilplaats,’ commandeert de leraar. ‘Niet lopen, rustig stappen. Nu.’

De aankomende storm heeft mij gered van de loopmarteling. Mijn ademhaling is weer bijna normaal. Ik hoest nog een paar keer en stap dan mee met de groep. Zware druppels vallen op mijn schouders. Ik ril in mijn gymkleren, die nog nat zijn van het zweet en denk aan papa. Vanavond zal hij niet thuiskomen.

Mirko loopt naast me. Hij legt zijn hand op mijn schouder en fluistert: ‘Zie je wel, zo kan het toch niet verder?’

Ik bijt op mijn lip. Mirko heeft me net voor de sportles verteld dat hij weg wil. Ik had nooit gedacht dat hij de volgende zou zijn. Ik ben er helemaal ondersteboven van. Ik kreeg mijn zoveelste astma-aanval.

‘Zo’n tocht is gevaarlijk,’ riep ik zodra ik mijn adem terugvond. ‘Je weet niet eens of je het er levend vanaf zult brengen.’

‘Zo’n tocht is gevaarlijk als je je niet goed voorbereidt,’ zei Mirko. ‘Als je een gammel bootje kiest en onbetrouwbare schippers. Mijn broer heeft alles maandenlang uitgekiend. Hij heeft de schepen bestudeerd en met de bemanning gesproken. Hij heeft de beste uitgekozen en de tickets gekocht.’

‘Het blijven mensensmokkelaars en die doen dit alleen voor het geld. Het is een groot risico, Mirko.’ Ik schreeuwde het hem toe, maar Mirko bleef er rustig bij.

‘Hier blijven is ook een risico, Zaza.’

Mirko heeft een punt. Het leven in België is onhoudbaar geworden; de bodem ademt giftige stoffen uit en het stormalarm gaat om de haverklap af. In sommige straten trekt het water zelfs niet meer weg. Ik loop voortdurend met rubberlaarzen aan. Mijn tenen zijn net verschrompelde champignons. Mirko is niet de enige die de illegale tocht wil ondernemen. Toch wil ik niet dat hij vertrekt. Niet hij.

We kennen elkaar al van in de kleuterklas. We zongen samen sinterklaasliedjes. Ik heb hem zijn naam leren schrijven, hij heeft mij geleerd een zaklamp in elkaar te knutselen. Samen leerden we fietsen en vallen. ’s Nachts bestudeerden we de hemel om een

ster te kiezen. Eén voor mijn moeder, die stierf toen ik vier jaar was, en één voor zijn vader, die hij nooit heeft gekend.

Als we aan de sporthal komen, begint het te gieten. Door de wind slaat de deur met een knal achter ons dicht. De regen roffelt op het dak. Het zal een lange dag worden.

De storm beukt op de muren. Dat was niet voorspeld. De storm zou in Frankrijk blijven, België zou enkel wat neerslag krijgen. Niets om je zorgen over te maken. Maar dit is erger dan een paar buien. Dit lijkt een van die vreselijke voorjaarsstormen waar iedereen bang voor is. Een storm die opnieuw daken zal afrukken en straten doen onderlopen. Op de radio horen we dat er hevige windstoten zijn en dat de temperatuur daalt. De regen zal hagel worden.

Ik hoop dat papa veilig binnen zit. Het ziet ernaar uit dat ik deze nacht niet naar huis kan gaan. Ook niet naar oma en opa. Via de noodcentrale mogen we allemaal een bericht doorsturen. Als papa contact kan maken, weet hij dat ik hier zit.

De storm blijft beuken. Heel Gent zal zowat onder water staan, denk ik. Onze sportleraar houdt zijn gsm tegen zijn oor. Af en toe laat hij ons weten dat alles in orde is, dat we ons geen zorgen moeten maken, maar de groeven op zijn voorhoofd lijken met elke minuut dieper te worden.

Veldbedden worden opgesteld, dekens uitgedeeld. We krijgen eten uit blik. Boontjes. Ik bibber, en niet alleen ik. We hebben enkel onze gymkleden aan. Wat een idee ook om met slecht weer in het vooruitzicht rond de Watersportbaan te gaan lopen. Ook al kon niemand de storm voorspellen, ervaring leert dat elke regenbui in een orkaan kan ontaarden. We hebben het de laatste drie jaar vaak genoeg meegemaakt.

Het is nog geen 22 uur. Ik heb geen zin om op een veldbed te liggen. Met een deken rond me geslagen kruip ik in een hoekje van de sportzaal. Mirko komt bij me zitten. Hij moppert. Hij zegt dat hij de pest heeft aan dit rotweer, aan dit rotland.

‘Het zal in IJsland niet beter zijn,’ fluister ik. ‘IJsland, het woord zegt het zelf, ijzig land. Ik begrijp niet wat je daar gaat zoeken.’

Mirko kijkt verschrikt om zich heen. ‘Muren hebben oren,’ fluistert hij.

Ik zwijg en staar voor me uit. Mirko zwijgt ook. De stilte tussen ons weegt. Verderop klinkt geroezemoes van klasgenoten.

‘Het kan er koud zijn, maar de grond is warm,’ fluistert Mirko. ‘Heel het land zit vol warmwaterbronnen. De huizen hebben geen verwarming nodig. Het water stroomt onder de vloer en houdt alles warm. Zelfs de voetpaden moeten nooit geruimd worden van sneeuw. Daar zorgt het ondergrondse water voor.’

Verbaasd kijk ik Mirko aan. Water dat het land van ijs warm houdt, het lijkt absurd.

‘In IJsland is alles mogelijk, Zaza. Als ze in de winter in de zee willen zwemmen, leiden ze een warmwaterbron af naar het strand. En als er geen warmwaterbron is, dan zijn er nog vulkanen. Af en toe barsten die uit en dat zorgt voor onnoemelijk veel energie. En dan vallen papegaaiduikers als gebraden kippen uit de lucht. Noormannen hebben het land IJsland genoemd omdat ze niet beter wisten, maar IJsland is groener dan Groenland en Groenland is ijziger dan IJsland.’

‘Vanwaar heb je die informatie?’ vraag ik bezorgd. ‘Je zit toch niet op verboden websites?’

‘Ben je gek?’ Mirko blaast. ‘Dan hebben ze zo in de gaten wat

onze plannen zijn.’ Even later voegt hij eraan toe: ‘En jij kunt beter ook niet op zulke sites zitten. Dan leggen ze onmiddellijk een verband met mij.’ Mirko bijt op zijn onderlip. ‘Mijn broer weet niet dat ik jou over onze plannen heb verteld. Hij zou me vermoorden.’

‘Ze gaan me niet martelen als jij weg bent.’ Ik probeer grappig te klinken, maar mijn stem blijft halverwege in mijn keel steken.

‘Nee, maar ze zullen je wel vragen stellen.’

‘En dan?’ Ik haal mijn schouders op. ‘Jij bent dan toch weg en mij kunnen ze niets doen.’

Mirko aarzelt. ‘Misschien raken we niet weg op de eerste dag en moeten we wachten.’ Hij kijkt bezorgd naar zijn handen, alsof hij daarin zijn toekomst kan aflezen. Het razen van de wind is hoorbaar. ‘Maar hoe weet je dan zoveel over IJsland?’ vraag ik om hem af te leiden. Het laatste woord fluister ik, bang dat iemand ons kan horen.

‘Uit een boek.’

‘Een boek?’

Mirko knikt. Nu breekt mijn klomp. In heel mijn leven heb ik Mirko nog nooit met een boek in zijn handen gezien, laat staan dat hij er een gelezen zou hebben.

‘Het is een boek met prenten,’ verontschuldigt hij zich. ‘Ik zal het je nalaten, maar hou het dan wel verborgen.’

Nalaten. Mirko praat alsof hij de wereld zal verlaten en eigenlijk voelt het wel zo.

‘Mijn opa heeft een kast vol boeken, daar zal een boek meer of minder niet in opvallen.’

Mirko knikt. ‘Weet ik,’ zegt hij. ‘Jouw opa is een dinosaurus wat dat betreft.’ Er komt een grijns op zijn gezicht. ‘En jij ook.’

Ik geef hem een duw. ‘Au,’ zegt hij, maar hij meent het niet. Toegegeven, in de hele klas ben ik de enige die af en toe een boek leest. Een echt boek bedoel ik dan, dat bestaat uit papier en een omslag. Een boek dat je met beide handen kunt vasthouden en waarvan je de bladen kunt omslaan. Geen digitaal ding dat je ergens kunt downloaden en dat we voor het vak Nederlands moeten lezen, maar waarvan de helft van de klas de bespreking van het net haalt en de andere helft het van de eerste helft overschrijft.

Toen ik mijn verslag indiende, keek onze leraar Nederlands verbaasd op. ‘Waar heb je dat gehaald?’ vroeg hij verbaasd. Toen ik antwoordde dat ik het zelf had geschreven, keek hij me aan alsof ik van een andere planeet kwam. Mijn punten voor Nederlands mogen er zijn, maar veel krijg ik er niet voor. ‘Waren je punten voor de echte vakken ook maar zo goed, dan was jij een primus,’ vond onze klassenleraar, die scheikunde en biologie geeft.

‘Over wat zijn jullie aan het praten?’ Yanira, een van onze klasgenoten, staat plotseling achter ons. Ik schrik. Hoelang heeft ze staan luistervinken?

‘Vind jij dat ik stevige spieren heb?’ Mirko rolt zijn mouwen op. Met zijn staalblauwe ogen kijkt hij Yanira aan. Ze bloost en slaat haar ogen neer. ‘V-valt wel mee,’ stottert ze.

‘We kunnen maar beter gaan slapen,’ zegt Mirko. Hij staat op en slentert naar een van de veldbedden die tegen de muur staan opgesteld. Ik knik naar Yanira en volg Mirko.

2

Mirko maakt me wakker. Het is al acht uur. De storm is gaan liggen. We kunnen naar huis. We ruimen de veldbedden op en dweilen de vloer. Mijn armen jeuken. Ze staan vol rode plekjes. Alweer een allergische reactie en ik denk aan de boontjes in blik.

Onze sportleraar luistert naar het nieuws. Zijn gezicht staat bedrukt. Al snel gonst het van de geruchten. Vannacht is een schip in nood gekomen. De drenkelingen werden vanochtend uit het water gevist. Hun zwemvesten hebben niet veel uitgehaald.

Ik wil naar huis. Zo snel mogelijk. Ik wil papa zien. Ik wil het huis zien. Oma en opa. Ik wil het nieuws horen en toch weer niet. Ik denk aan Benthe, die gisteren niet op school was. Ik hoop maar dat ze ziek in bed ligt.

Snel stap ik door de ondergelopen straten naar ons flatgebouw. We wonen op de derde verdieping. Zo hoog komt het water niet. Ik kom reddingswerkers tegen en brandweerlui. Zou papa erbij zijn? Ik zie hem niet. Tegen de deuren van de gebouwen liggen stapels zandzakjes. Waar blijven ze toch al dat zand vandaan halen? De stranden moeten zowat leeggeschept zijn.

Ik hol door de stationstunnel. Mijn adem is bijna opgebruikt. Mijn borst piept. Opnieuw schakel ik over naar stappen. Rustig, diep ademhalen. Ik kalmeer. Treinen daveren boven mijn hoofd.

Het treinverkeer is verstoord. Het display kleurt rood vanwege de vertragingen en de omroepster kondigt de afgelaste treinen aan.

Langs de achterkant van het station glijp ik naar buiten, de Poelsnepstraat in. De straat doet zijn naam eer aan. Het water staat hoog, zeker tien centimeter, en op sommige plaatsen hoger dan mijn knieën.

Ik kom thuis. Ook hier liggen zandzakjes. De benedenverdieping staat onder water. De onderburen hebben de pomp geïnstalleerd.

‘Is mijn vader hier?’ vraag ik.

De buurvrouw schudt haar hoofd. ‘De hele nacht niet gezien,’ moppert ze. De wallen staan onder haar ogen.

‘Hij zal nog druk bezig zijn,’ sust haar echtgenoot.

‘Hij zou beter hier de held uithangen,’ sneert de vrouw. Haar man kijkt me verontschuldigend aan. ‘Ze is moe,’ zegt hij.

Ik knik en ga er verder niet op in. Ook ik ben moe.

Ik hol de trappen op en open de deur van onze flat. Veel meer dan een studio is het niet, maar het is ook alleen voor ons twee en het is dicht bij het station en niet zo ver van oma en opa, die op de Steenakker wonen. Het gebouw is ook stevig. Dikke muren, dubbelglas en een noodtrap.

Vlug inspecteer ik de woonst. De ramen hebben het gehouden en er is geen schade aan het dak, alleen een lek in de traphal, maar dat is al jaren zo. Eigenlijk wil papa het hele dak vervangen, maar de eigenaar wil de kosten niet maken.

Ik neem een broodje uit de broodzak, kleeft me om en loop het flatgebouw weer uit. Mijn fiets laat ik staan. Het water staat toch te hoog.

Te voet bereik ik de Steenakker. Hier is het water bijna weggetrokken. Het slijk blijft achter. Uitgeput kom ik toe in de Granietstraat. Ik klop op de deur. Mijn bekend melodietje: pam-pam-pam-papampapampapam ... Onmiddellijk wordt de deur geopend en trekt oma mij naar binnen.

‘Zaza, ben je in orde? Nee, je bent doodop! Ga boven wat rusten. Ik breng je een kopje thee.’

‘Waar is papa?’

Oma gebaart dat ze het niet weet. ‘Hij zal wel komen. Maak je niet druk.’

Ik knik, maar het valt me moeilijk. Het is niet de eerste keer dat papa lang wegblijft zonder nieuws. Ik hoest en haal mijn puffer. Oma slaat een deken rond me. ‘Vandaag blijf je binnen en vannacht slaap je hier.’

Ik breng er niets tegenin. Morgenochtend moet ik alweer naar school. Een noodsituatie duurt nooit langer dan één dag. Ook al staat heel Vlaanderen onder water, het wordt ons niet toegestaan daardoor lessen te missen, of toch niet meer dan noodzakelijk.

‘Ik heb een toets van scheikunde,’ herinner ik me.

‘Zal ik je helpen?’ Oma is biochemicus. Voor ze met pensioen ging, werkte ze op DNA van planten. Ze helpt me regelmatig met wetenschappen, maar ze weet dat ik niet in haar voetsporen zal treden. Ik heb twee linkerhanden en geen wetenschappelijke knobbel. En met mijn astma en allergieën draag ik sowieso weinig bij aan de gemeenschap. Ik ben een compleet nutteloos schepsel en dat wordt me meer dan genoeg ingewreven door bepaalde leerkrachten.

Oma geeft me appelbloesemthee en een stuk rabarbertaart. Ik kikker er helemaal van op. Met iets minder tegenzin haal ik mijn

scheikundeboek uit mijn tas. We maken oefeningen op molaire verhoudingen tot ik er gek van word.

‘Je kent de basis,’ zegt oma, ‘met een beetje geluk haal je hiervoor een behoorlijk cijfer.’

Dankbaar berg ik alles weer op. Nog altijd geen nieuws van papa. Het is al anderhalve dag geleden dat ik hem het laatst heb gezien. Mijn schouders zakken. Opa merkt het. Hij zet het nieuws op. Ik kijk mee als afleiding.

Het eerste bericht geeft me opnieuw een klap in het gezicht. Twee boten zijn gekapseisd in de storm. De opvarenden probeerden illegaal weg te varen. Enkele zijn verdronken. De meeste werden door de kustwacht gered. Ze worden in hechtenis genomen, maar verblijven voorlopig in het ziekenhuis met onderzoeksverschijnselen. Onder hen zijn verscheidene minderjarigen. Politie en kustwacht raden ten stelligste af pogingen te ondernemen om weg te varen. Het toezicht wordt verdubbeld.

Wanneer papa thuiskomt, lig ik in bed. Gedempt praat hij met opa en oma om mij niet wakker te maken, maar ik ben wakker. Klaarwakker. Ik doe pantoffels aan en sluip de trap af.

Ik duw de deur open. Papa heeft me onmiddellijk in het oog. ‘Hoe gaat het, prinses?’

Ik grom. Ik voel me meer landloper dan prinses. Ik kruip in papa’s armen. Die sluit hij stevig om me heen. Zijn trui ruikt naar zweet en modder, ik begraaf mijn neus erin.

‘Hebben ze die mensen gevonden?’ vraag ik. De trui dempt mijn stem.

‘Mensen? Welke mensen?’

‘Die van dat schip in de storm.’

‘Ach, die ...’ Papa zwijgt even. ‘Daar was ik niet bij. Maar van

de collega's heb ik gehoord dat de meesten gered werden.'

'Twee zijn vermist.'

'Twee zijn vermist, dat klopt.'

'Wat is er met hen gebeurd?'

Met een vinger duwt papa mijn kin omhoog. 'Die worden met man en macht gezocht. Oké?'

Ik knik.

'En nu slapen ... Of ken jij die mensen die vermist zijn?'

Ik schud mijn hoofd.

'Wel dan, naar bed, jij.'

Als een kind van vijf laat ik me naar bed brengen. Papa dekt me toe en blijft nog even naast mijn bed zitten. Hij veegt een lok haar uit mijn gezicht.

'Wat is er, prinses?' Voor hem kan ik niets verbergen. Zeker mijn ongerustheid niet.

'Wat gebeurt er nu met die mensen?'

Papa zucht. 'Ze zullen ondervraagd worden. Je mag niet zomaar het land verlaten, dat weet je.'

'En die twee die vermist zijn?'

Papa legt zijn hand op mijn arm en kijkt diep in mijn ogen. 'Of ze zijn verdronken en dan vinden we vroeg of laat hun lichamen; of ze hebben zich kunnen redden en houden zich nu ergens schuil; of een ander schip heeft hen opgepikt zodat ze toch nog zijn weggeraakt.'

'Dan hoop ik het laatste.'

Papa legt een vinger op mijn mond. 'Dat mag je niet zeggen.' Even later fluistert hij: 'Je mag het wel denken.' Hij staat op, doet het licht uit en gaat weg.

De nacht vult zich met beelden. Beelden van schepen in woese-

te waters en Mirko die van het ene schip naar andere springt tot hij in een land van ijs en vuur komt.

3

Mijn toets scheikunde is redelijk gelukt. Dank je, oma.

De hele dag probeer ik Mirko te spreken. Het schip met de illegalen en de twee vermisten is het gesprek van de dag. Een van de drenkelingen die gisteren werd gered, zou Isha zijn, een meisje van ons jaar dat in een andere klas zit.

‘Zonde,’ zei een van de leraars. ‘Net voor haar eindexamen. En ze maakte een goede kans op een verdere opleiding. Ze kon elektrisch ingenieur worden. Nu mag ze het natuurlijk vergeten.’

Opnieuw probeer ik oogcontact met Mirko te maken, maar telkens draait hij zijn hoofd weg. Zodra de bel gaat, wacht ik hem op om samen naar huis te gaan. Tevergeefs.

Het water in de straten is bijna weggetrokken. Eigenlijk had ik met mijn fiets kunnen komen, maar die staat nog in de Poelsnepstraat en ik kwam van de Steenakker, van bij oma en opa. Papa bracht me vanochtend, achterop zijn elektrische scooter.

Papa is deze keer wel thuis als ik aankom. Hij heeft lasagne gemaakt met verse tomaten. Die zijn niet goedkoop en hij moet er speciaal voor naar de biowinkel, maar van ingeblikte krijg ik uitslag.

Ik heb honger als een paard. Toch eet ik met lange tanden. De drenkelingen en vermisten kan ik niet uit mijn hoofd zetten. Papa

merkt het. Lange tijd zegt hij niets. Hij laat me begaan. Maar na mijn lievelingsserie op de televisie trekt hij me naar zich toe.

‘En nu ga je me vertellen wat er scheelt, Zaza.’ Zijn ogen staan donker maar zacht. Het zijn de ogen waarop mama twintig jaar geleden verliefd werd. Ik heb dezelfde ogen.

‘Gaat het over de drenkelingen?’

Aarzelend knik ik.

‘Kende je iemand?’

‘Isha, een meisje van mijn jaar.’

‘Kende je haar goed? Had je een band met haar?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Zaza, je kunt niet de problemen van de hele wereld op je schouders nemen. Daarvoor zijn ze niet breed genoeg.’ Papa legt een arm om me heen. Ik kijk hem aan en trek mijn mondhoeken omhoog. Ik lach als een pinguïn die met een ei zit.

‘Dat meisje redt het wel. Ze zullen haar een tweede kans geven, ze komt er wel bovenop. Ken je ook een van de twee vermisten?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Ik weet van de collega’s dat ze de controles gaan opdrijven, maar niet overal. Je zou denken dat zeventig kilometer kust niets is, maar er is nog zoveel ander werk te doen.’

‘Weet je waar en wanneer ze gaan controleren?’

‘Zaza ... Wie vertrekt er?’

En dan vertel ik het. Voor papa kan ik niets geheimhouden.

De volgende ochtend fiets ik zo snel als ik kan naar het huis van Mirko. Ik bel aan. Een van zijn zusjes doet open, half aangekleed. Ze kijkt me met grote ogen aan, herkent me en laat me binnen.

In de groezelige woonkamer zit Mirko’s moeder aan tafel met

de naaimachine voor haar. Lappen stof liggen tussen de broodkruimels en koffieplekken. Ze wijst naar de thermoskan, maar ik bedank. Als Mirko vertrekt – stel dat hij vertrekt, wie zal er dan voor zijn zusjes zorgen? Tegelijkertijd weet ik dat Mirko's moeder de enige is die voor een inkomen zorgt. Mirko is pas zestien. Sacha is al achttien, maar zorgt meer voor kosten dan voor een inkomen, en Bavo, zijn oudste broer, vindt geen werk. Hij is handig, maar niet zo sterk. Mirko vertelde me dat Bavo voor zichzelf wilde beginnen, een atelier opstarten voor elektrische motoren, maar hij kreeg geen geld van de bank. Ze geloofden niet dat hij een eigen zaak kon uitbouwen.

Mirko komt de trap af. Op de onderste trede blijft hij staan. Zijn hand gaat omhoog, een flauwe groet. Snel grist hij een broodje van tafel en drinkt een halve beker koffie. Zonder zijn moeder te groeten loopt hij de deur uit. Ik kan hem nauwelijks bijhouden op de fiets.

Bij elk kruispunt probeer ik hem te spreken over de tocht, maar voor ik het eerste woord vind, springt het licht op groen en racet hij verder. Ik volg.

We zijn vroeg op school. De bel gaat pas over tien minuten. Ik tik op Mirko's schouder, maar hij draait zich niet om. 'Nog vlug een toets nakijken,' mompelt hij en hij snelt weg. Zou hij dan toch niet vertrekken? vraag ik me af. Waarom slooft hij zich zo uit? Maar uiteraard mag hij de aandacht niet trekken.

De lessen duren eindeloos lang. Benthe, die er vorige week niet was, is terug. Ze was dan toch ziek, denk ik. Pas tijdens de middagpauze krijg ik Mirko te pakken. Twee jongens staan bij hem. Ze scheppen op over de zonnepanelen die ze eigenhandig gemaakt hebben.

‘Mirko,’ zeg ik dwingend, ‘ik moet je iets zeggen.’

Mirko verstijft. De twee jongens gniffelen. ‘Dat klinkt belangrijk, Mirko.’ De jongen links van hem grijnst, de andere knipoogt. Met mijn blik leg ik hun beiden het zwijgen op. Mirko draait zich om en kijkt me aan. ‘Als het over die fiets gaat, ik heb geen tijd om hem te repareren.’

Verbluft kijk ik hem aan. Hij trekt aan mijn mouw en sleurt me de gang in. ‘Afleidingsmaneuver,’ fluistert hij. ‘Als ik vertrek, mogen ze niet vermoeden dat jij er meer van wist.’

‘Dus je vertrekt toch?’ Ik sla mijn ogen neer. ‘En die storm? Die twee die vermist zijn ...’

‘Die hebben pech gehad. Of geluk als ze toch zijn weggeraakt. Geloof me, Zaza, mij lukt het wel.’ Zijn ogen glanzen. Toch merk ik een zenuwachtige trek om zijn mond.

‘Mirko, vertrek niet vanuit Oostende. Mijn papa zegt dat ze daar elke meter gaan controleren. Vertrek uit Wenduine of uit De Panne.

‘Je papa? Weet hij hiervan?’

‘Hij heeft het van collega’s die ...’

‘Heb je het hem verteld?’ Mirko’s ogen flitsen heen en weer. Zijn gezicht wordt wit en zijn mond een dunne streep.

‘Ik, eh ...’

‘Je hebt het verteld.’

‘Mijn papa zal nooit ...’

Mirko snuift. ‘Je papa werkt voor de stad en als hij iets moet melden, zal hij dat doen. Zaza, ik vertrouwde je.’ Met een ruk draait Mirko zich om en hij haast zich naar buiten. Het laatste wat ik van hem zie is een piek geel haar.

De volgende dag komt hij niet opdagen.

Zaza en Mirko groeien op in een vervuild België dat voortdurend wordt geteisterd door stormen en overstromingen. Ondanks het uitreisverbod vluchten beide jongeren naar IJsland. Op hun eigen manier leren ze omgaan met de vreemde cultuur en het harde leven. Zaza verdiept zich in de IJslandse sagen, terwijl Mirko zo snel mogelijk geld probeert te verdienen. Volstaat dat om zich thuis te voelen en hun heimwee naar hun oude thuis te vergeten?

*Een boeiend verhaal voor young adults over een nieuw leven
opbouwen in een omgeving die zowel magisch
als onheilspellend kan zijn.*

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044848588

9 789044 848588